

Hoe is het nou, in zo'n stoet mee te lopen?

Vermoeiend!

Zaterdagavond rond half zes holde ik op Den Haag Centraal langs een klaar staande trein. De balkons puilden uit, maar in de gangpaden zag je maar 'n enkeling dus: kunnen jullie niet wat doorschuiven? Dat bleek niet te gaan, want de mensen zaten als in dekking tussen de compartimenten. Afgeknaapt. Twaalf kilometer met een gemiddelde van nog geen 2,5 per uur, die voel je twee dagen later nog in je rug.

Er was bij mij zoiets als een intuïtief verzet tegen de zogeheten kick van het eensgezind zijn. Maar het is een zinloos verzet gebleken tegen wat alleen maar valse sentimenten *leken*. Aan het eind van de dag, in de trein, bood een onbekend iemand me 'n broodje aan. Ik had het eigenlijk moeten aannemen, want hij kon geen vreemde meer voor me zijn. Ergens halverwege had ik een toren van drankblikjes op een straat-prullebak gezien. Ik moet ook nog denken aan de wonderlijke, ongeregelde orde in het gymnasium aan de Laan van Meerdervoorde, waar duizenden, voor en na mij, zich van hun hoge nood ontdeden. Op zulke momenten herken je degenen die met je meelopen.

Spandoeken in spiegelschrift;

De stoet

omgekeerde, dat wil zeggen tot de volgers gerichte boodschappen: *Gezellig he. (Nog wel.)* Absurde teksten werken hier relativerend dus versterkend. „Liever een Rus in een raket, dan een keuken in de tuin”. Elke vondst is een verzetje, zoals ook de grollen van de solidaire Transvaalbuurt.

Zo'n stoet met randgebeuren is eigenlijk een door 'n half miljoen mensen gemaakt kunstwerk, denk ik en zie het vliegtuigje van de oud-strijders met pro-NAVOLEuze naast dat met reclame voor bouillon in glas. Wat een raar, ver verwijderd luchtoorlogje.

De helicopter van de NOS blijft cirkelen en ik heb de de spikkeltjes en de streepjes van de gesloten ring op de netvlies. In het midden, de parlamentsgebouwen met de Hofvijver. Heb het Journaal van vanavond al gezien.

Het van achter naar voren over je heen golvend geklap lijkt te zigzaggen tussen de ongenaakbaar gesloten gevels van de wa-

renhuizen aan de Grote Marktstraat. Heel hoog, drukt 'n meisje een papier tegen de ruit van een lunchroom: „Ik zie jullie koppen liever dan de kernkoppen.” Een echtpaar van middelbare leeftijd glipt snel de HEMA binnen; de batterijtjes van de transistor zijn op.

Tegen drie uur sjuouwen we, tegen de al snel zakkende zon in, het Zuiderpark binnen. Het riedeltje van de STER-reclame. Het ANP meldt: de laatste bus is zojuist Den Haag binnengereden. De route door het park is onduidelijk, we belanden in het kreupelhout. In dat bos heeft de stoet even de vorm van een katapult.

Het gekwebbel wordt gedruis. „Opzij, opzij, de raket komt voorbij.” Een gevaarte van wel vijftien meter, gemaakt van hoepels en bouw-plastic. Het scheurt in de kastanjetakken. Waar zou ze nu zijn, het vrouwtje van 76, dat naast me op het Malieveld stond? Denkt u dat u het kunt volhouden? Natuurlijk jongen, ik heb drie benen, antwoordde ze met een tikje van haar stok. En die leeftijdgenote van haar, die op het Plein zat met een bordje: „Als ik kon, liep ik mee”? Er lagen herfstbloemen in haar schoot. Die blijven vast lang staan.

GUIDO T'SAS